

eplan. Disse to punkter er i nogen grad »to alen ud af samme stykke«.

Så er der alle »kirkespilsdisciplinerne«. En kirkemusiker må kunne skrive, såvel som improvisere præludier, forspil og modulationer, hvilket også tilgodeses i uddannelsen. Dog kunne man ønske sig, at arbejdet med at komponere alternative ledsagesatser, og frie korsatser blev obligatorisk i fremtiden. Man må kunne spille salmer så andre kan synge dertil. Det sidste kan det undertiden knibe med. Mange er for lidt vokalt indstillet til at yde et brugbart salmepil. Salmerne bliver spillet som koncertstykker, uden hensyntagen til naturlig vejrtrækning og frasering. Netop på salmepillets område mener jeg, med fare for at lægge mig ud med mange af mine kolleger rundt omkring i landet, at der stilles alt for små krav ved kirkemusikalsk diplomeksamen i dag. F. eks. burde kravene til transposition skærpes. Man må naturligvis kunne transponere til en hvilken som helst toneart, af samme køn. Det er for mig at se et helt naturligt krav, idet det har at gøre med den rette måde at transponere på. Desuden burde det være en selvfølge, at en kirkemusiker kan transponere i melodispil. Det er grotesk at tænke sig, at en person med den højeste uddannelse her til lands, skulle være afskåret fra at benytte alle orglets registreringsmuligheder, blot fordi en salme skal transponeres. En disciplin, som heller ikke er at foragte, er Cantus firmus spil, med melodien i pedalet.

Endvidere burde det også være en selvfølge, at en kirkemusiker spiller lige så godt efter den enstemmige som den flerstemmige koralbog. Alle de nævnte discipliner betragter jeg som meget alvorlige mangler ved den nuværende kirkemusikeruddannelse. Der er uden tvivl lærere som sørger for, at deres elever får snuset til disse områder, men jeg finder dem så vigtige, at der bør eksamineres deri. Jeg kunne med andre ord udtrykke min kritik af den nuværende uddannelse på den måde, at jeg finder, at det gamle orgelhåndværk i for høj grad står i skyggen af koncertspillet, og det mener jeg, der bør gøres noget ved under udarbejdelsen af nye studieplaner.

Et område som i dag er fuldstændig udækket, og som griber mere og mere om sig er klokkespillet. Her bør man i fremtiden kunne tilbyde undervisning i hvert fald på det elementære plan, især hvis man vil fastholde

den nuværende politik, efter hvilken dette arbejdsområde hører under organisten, således at man vil kunne undgå de værste uhyrligheder i betjeningen af dette dejlige og kostbare musikinstrument. De af Løgumkloster kirkemusikskole opstillede studieplaner og eksamenskrav bør derfor snarest autoriseres.

Som korleder er der stor forskel på, om man er ansat i en kirke med et professionelt kor eller med et amatørkor, hvad enten dette er et voksenkor eller et børnekor. I begge situationer har man lært for lidt. Har man et professionelt kor, har de fleste under uddannelsen opnået alt for lidt rutine, foruden at de har et alt for lille repertoire sammenlignet med deres situation på orgelspillets område. Er der tale om et amatørkor, vil de fleste have for lidt erfaring i korstemmelægning, og for lidt pædagogisk erfaring. Her kunne man ligeledes hjælpe den studerende bedre, evt. ved at give mulighed for specialisering på dette felt i løbet af uddannelsen. Vi mangler simpelthen en kirkemusikalsk korledereksamen på højeste plan, det vil sige på niveau med de krav der i dag stilles til kunstspil ved kirkemusikalsk diplomeksamen.

I sit daglige virke er en kirkemusiker også pædagog, eller bør i hvert fald være det. Han skal være pædagog overfor sin menighed såvel som sit kor og skal derfor kende pædagogikkens grundprincipper, og skal kunne tale med mennesker, og via en pædagogisk omgangsform kunne vinde dem for kirkemusikken. Man har derfor brug for kirkemusikere der ikke blot er ensporede fagidioter, men mennesker med en vid horisont, hvilket uddannelsen skal give dem mulighed for at få. De bør således også kunne udfylde en funktion som en slags menighedsmedhjælpere, hvilket der i vid udstrækning er behov, og mulighed for, ved gudstjenester og møder i menighedshuse og på pleje- og alderdomshjem. Dette er i mange tilfælde en stor del af organistens arbejdsfelt. Der vindes mange menneskers interesse for kirkemusikken takket være en omgængelig organist, som forstår, i ordets bedste betydning, at være »folkelig«.

Ligeledes kræver det pædagogisk sans, at kunne holde sammen på et frivilligt kor, og hvor stor er ikke betydningen for kirkemusikken, og for det kirkelige miljø i særdeleshed, når det lykkes. Pædagogik bør derfor,